

A TÖRVÉNY TOLDALÉKKÉNT JÖTT AZ ÍGÉRETHEZ

2016. május 8.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Az Igéből kell vennünk magunknak táplálékot. *Táplálékot* kell venni, hogy jó kövér bárányok legyünk, hizlalt bárányok a legelőn. A füves legelőn, gazdag legelőn van az étünk, és bizony megkerekedünk, de csak szellemben. Némelyikünknek az a célkitűzése, hogy egy pár kilót leadjon, ez is lehetséges, de azért szellemben folyton-folyvást, szüntelen növekednünk kell. Ez nagyon fontos, és csak az *Ige által* lehetséges.

Az Ige által van a dicsőségünk, a *növekedésünk*, a világhosságunk is így növekszik. Az Igéből rendszeresen táplálást kell vennünk. A gyülekezeti alkalmak során is megadja az Úr ezt a kegyelmet, hogyha megnyitjuk a szívünket, akkor az *Ige be tud hatolni*, és gyümölcsöt terem. Az Igét erre küldte el Isten. Gondja van az Igéjére, és az *megtermi*, amire elküldte.

Az ábrahámi áldásokról beszélünk most már több hete, és oly nagyon kegyelmes az Úr hozzánk, hogy egy olyan csodálatos román nyelvi szaktolmácsot is küldött nekünk, hogy a múlt héten 400 román letöltésünk lett, 400-an hallgatták meg és kaptak ezekből!

Megtapsoljuk az Úr Jézus kegyelmét, hatalmas az Ő kegyelme! Hisszük, hogy az a román tábor is felnövekszik, elkezd hízni szellemben és gyümölcsöt terem. Kimennek, és az áldásokat megértve ők is gyümölcsöt teremnek, Isten végtelen kegyelméből.

Nagyon sok és bőséges a nyári program. Köszönjük, hogy az Úr számít ránk ebben, hogy el is végezzük, és megtesszük hűséggel. Hűséggel tesszük, és Jézusnak a gyönyörűségére vagyunk mindezekben.

Ábrahám áldása a Krisztus Jézusban. Ez mit jelent a hívőknek? Milyen elvárásaink lehetnek, amikor kijelentjük, hogy meg lettünk áldva az Ábrahám áldásaival a Krisztus Jézusban? Sokkal gazdagabbá válik ez a csokor, ha megnézzük Ábrahám, az ő fia, és a fiai fiainak életét, hogy Isten miként tette az ígéreteket, és hogyan váltotta azokat valóra, hiszen ezekben az áldásokban járunk mi a Krisztus Jézusban.

Ezeket tanulmányozva megnyílik a szemünk arra, hogy Isten milyen gazdagsággal és milyen áldásokkal kívánja megáldani az életünket. Erre esküvéssel esküdött meg. Örökkévaló esküt tett rá, hogy ezeket nekünk adja a Krisztus Jézusban. Az elmúlt két alkalom során beszéltünk már erről, és ma is szeretnék ebbe az irányba, ebben a témakörben menni tovább.

Ez meggazdagítja a *látásunkat*, ahogy hallottuk, hogy Ábrahámnak is volt egy ilyen látása. Isten azt mondta neki, hogy tekintsen föl, emelje föl szemeit, és tekintsen szét. Ameddig a szeme ellát, azt a földet neki adja Isten örökségül.

Ábrahám nemcsak a következő hegyvonulatot látta meg, hanem a Róma levélben olvastuk a múltkor, hogy az egész *világ örökösévé* tette Isten. Ábrahám a szellemi látásában a szelleme

szemeivel látta az egész világbirodalmat, a világ földkerekségét, a Földünket, hogy az Isten örökségként neki adja azt. Ábrahámnak a szellemi szemeivel kellett látnia, hogy azt ajándékozta neki Isten.

Egy ilyen *szellemi látás* adatott nekünk is, hogy *amit látunk*, azt Isten *nekünk adja*. Ezért nagyon fontos *kiépiteni* a látásunkat az Igéből, hogy miközben olvassuk ezeket az ígéreteket, lássuk magunkat benne úgy, hogy ez a miénk, hogy Isten ezeket nekünk adta. Ha látjuk magunkat benne a szellemünk szemeivel, akkor bármilyen külső ellentmondó körülmény ellenére tudjuk, hogy ez a miénk, és megvan nekünk, és járhatunk benne.

Ezt a fajta *hitet* ajándékozta nekünk Isten. Az *ígéretet* azok öröklik, akik az Ábrahám hitéből valók. Múltkor olvastuk ezt az ábrahámi hitet, hogy milyen lenyűgöző. Talán itt kezdjük, mert fel kell vennünk a fonalat a Róma levélből. Megkérlek benneteket, hogy az elmúlt két hetet is hallgassátok meg, mert annak a folytatásaként élvezhető igazán, hogy Isten mit cselekedett Ábrahámban.

A Római levél 4. fejezetében van egy csodálatos összefoglaló arról, hogy mit is jelent az ábrahámi hit, és hogy mi *Ábrahám hitéből* valók vagyunk. Azok az örökösök, akik az Ábrahám hitéből valók.

RÓMA 4,17–24.

17. Amint meg van írva, hogy: sok nép atyjává tettelek téged. Az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket.

Itt Ábrahámról van szó. Isten, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, *előszólítja*, mint meglevőket. Ábrahámnak volt egy csodálatos *hite* és *látása* arról, hogy Izsákot, az ígéret gyermekét el kell vinnie arra a helyre, amit Isten mutat, és ott, a Mórija hegyén meg kell áldoznia – és ő *engedelmességben* vitte a fiát.

Égő áldozatként kellett bemutatnia. Ezt ő megcselekedte hitben, mert Isten adott neki egy látást, hogy a halálból is képes előhozni az ő fiát. Az Úrnak a napját látta így, az Úrnak a feltámadásnapját. Isten megmutatta neki, hogy az Ő Fia is kereszthalált hal majd az emberiségért, de Isten előhozza őt a halálból, és Ábrahám látta így az Úrnak a napját. Az Úrnak napját láttatta meg vele Isten.

Ábrahámnak látásai voltak Istentől, hogy az Ő ígéreteit betölti. Ha ilyen látása van az embernek, akkor bátran megy előre minden hitpróbában. Ábrahámnak ezt kellett tennie. Fel kellett vinni Mórija hegyére a fiát, azt az egyszülöttet, azt az *egyetlenegyet*. Bár két fia volt – és ma erről fogunk hallani –, mégis az Ige mindig úgy hivatkozik rá, hogy azt az egyetlenegyet, a *hitnek a gyermekét*, az ígéret gyermekét vidd föl, és áldozd meg nekem!

Ábrahámnak volt egy ilyen hite, hogy Isten képes még a holtakat is megeleveníteni, ha arra kerül a sor, hogy fel kell áldoznia a fiát. Isten onnan is előhozza, a halálból is előhozza azt az egyetlenegyet, és ez így is történt, amikor Isten áldozta fel az Ő Fiát, a Jézus Krisztust értünk. Azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.

Az *isteni hittel*, ami adatott Ábrahámnak, képesek vagyunk azokat a dolgokat, amelyeket még nem látunk most, de a szívünkben *megfogantak*, képesek vagyunk evvel az isteni hittel *előszólítani*. Ez nagy kincse az ábrahámi szövetségnek. Ez a fajta hit, amellyel meg tudjuk ragadni azokat, amelyeket még nem látunk hitben, és be tudjuk szólítani őket a látható birodalomba, ahol kézzelfoghatóvá válnak.

Ez egy lenyűgöző *ajándék* ebben a szövetségben. Amelyek nincsenek, azokat elő tudjuk szólítani, mint meglevőket. Ezért aki igazán az ábrahामी hitben jár, az nem tud elkeseredni akkor, amikor még nem látja, mert megkapjuk a kulcsot, hogy hogyan működik ez a hit.

RÓMA 4,17–24.

18. Aki a reménytelenség ellenére elvárással hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így léssen a te magod.

Isten megígérte neki, bár nem volt fia. Nem volt gyermeke Sárával. Már benne voltak az időben, 75 éves volt Ábrahám, amikor az ígéretet kapta, és mégis Isten megígérte neki. Az Úr szereti azokat a helyzeteket, amikor az Ő ereje jöhet színre, és egy kihívás, hogy ezt már máshogy, másként nem lehet, csak *Isten ereje által* képes ez a helyzet előbbre jutni.

Isten nagyon szereti ezeket a reménytelennek tűnő helyzeteket, és ez az volt. Így írja, hogy a reménytelenség ellenére elvárással hitte. Vannak-e az életünkben reménytelen helyzetek? Mindannyian találkoztunk már ilyenekkel, amikor azt mondtuk, hogy ez a helyzet reménytelen. Nincs kilátás, hogy ez jobb lesz. Ezek a reménytelen helyzetek.

A reménytelenség ellenére elvárással hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, mert Isten megígérte neki. Aszerint, amint megmondattott neki, hogy így lesz a te magod. Tehát Isten szólt hozzá, és kapcsolt egy képet vele. Tekints fel az égre, és *nézd* meg a csillagokat az égen! Próbáld megszámolni a csillagok sokaságát az égen! – és megszámlálhatatlan sokaságot talált Ábrahám. Azt mondta neki Isten, hogy így lesz a te magod.

Aztán menj ki a tengerpartra, és *számold* meg a homokszemcséket, számold meg a tenger fővenyét! – és Ábrahámnak ez is lehetetlennek bizonyult. Mégis azt mondta neki Isten, hogy így léssen a te magod. Egy *képet kapcsolt* mindig az ígéretéhez, és amikor Ábrahám ezeket meglátta, meg tudta *ragadni a hitével*. Így kell nekünk is, hogy képek alakuljanak ki bennünk a reménytelen helyzetekben.

Amikor az orvos azt mondja, hogy nincs sok idő hátra, nem tudok segíteni, akkor ne a temetésünket lássuk, ne azt kezdjük tervezgetni, mert akkor beleegyeztünk abba a gonosz jelentésbe! Kezdjük el *tervezni*, hogy jövőre hova megyünk nyaralni, hogy mihez kezdünk a családukkal, hogy milyen terveink vannak, hogy mi jót tudunk tenni a másikkal, hogyan tudjuk azt a szeretetet megosztani a másikkal!

Tervezgesünk! Mert ez az, amikor egy *kép kialakul* bennünk. Amint azt látjuk, akkor megvan nekünk. Nagyon figyeljünk erre, hogy milyen képeket akar az ellenség vetíteni, és milyen *képeket hoz* nekünk Isten a Bibliából, az Írásokból, az Ő ígéreteit. Azt mondta Ábrahámnak, hogy *megáldván megáldalak*, és megsokasítván megsokasítalak.

Ezekben az ígéretekben nincsenek átkok. Nincs ott a betegség, csak az áldásokat sorolta Isten. Megáldván megáldalak. Felesküdt az Ő nevére. Áldásokat örököl Ábrahám. Nincs benne az átokról egy szó sem. Nagyon fontos ezt látni.

Tehát mi a látásainkba soha ne engedjük be az ellenség képeit, hanem a *hit szemével* csak azt lássuk, amit *Isten ígért* nekünk! Ezt tette Ábrahám is. A reménytelenség ellenére elvárással hitte, hogy beteljesedik, amit Isten mond neki.

**19. És hitében erős lévén, nem tekintett az ő már elhalt testére, mintegy száz-
esztendősen lévén, sem Sárának elhalt méhére;**

Nézzük meg, hogy az *erős hitet* mi jellemzi? Mert Ábrahám hitéről le van írva, hogy ő erős volt a hitében. Mi pedig nem szeretnénk elgyengülni a hitünkben, bármin is megyünk

keresztül. Mit jelent az, hogy én erős vagyok a hitemben? Megkaptuk itt a meghatározást, hogy erősnek kell lenni a hitünkben.

Nem tekintett az ő már elhalt testére. Mert ha arra tekintett volna, akkor azt mondta volna, hogy ez már lehetetlen. Eddig sem volt gyermekünk, ezután sem lesz, ez teljesen reménytelen helyzet. De nem tekintett erre. Itt a kulcsa az erős hitnek, hogy nem tekintünk a láthatókra, pedig sokszor nagy kihívás, amikor szembesülünk vele.

Ábrahám ezt tette, és ezért volt erős a hitében. Egy dicséretet érdemelt ki Istentől. Le van írva róla, hogy erős volt a hitében. Akkor vagyunk erősek a hitünkben, ha *nem tekintünk* a körülményekre. Nála ez az elhalt testrészt volt az, amire mondhatta volna, hogy Uram, hiába ígérsz nekem magot, ez nekem már lehetetlen. De nem így mondta.

Ha így mondta volna, akkor hitetlen lett volna. Helyette azt mondja, hogy erős volt a hitében. Amikor ezt olvassuk, akkor *felébred* a szívünkben, hogy mi is tudunk így erősek lenni a hitünkben. Csak el kell döntenünk, hogy *mire tekintünk*. Hogy tekintünk-e arra, hogy száz esztendősként lévén ez az embernek nem lehetséges, vagy úgy teszünk, mint Ábrahám, és valami másra tekintünk.

A Sárának az elhalt méhére se tekintett, mert amikor élt Sárának a méhe, akkor is hiába tekintett volna arra, mert akkor sem volt gyerekük. Tehát nem az emberi erőforrásokba vetette bele a tekintetét, a bizodalját és a hitét. Ez a *természetfeletti hitnek* a nagy kulcsa. Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel.

Amikor látjuk azokat a dolgokat, amelyek a hitünknek ellentmondanak, akkor megbotolhatunk abban, hogy elkezdünk kételkedni. Isten mit is ígért nekem? Itt olvasom. De mégis, a kétségek megérinthetik a szívemet. Mint ahogy Ábrahámét is biztosan megkísértette, hiszen azért írja, hogy az Istennek ígéreteiben *nem kételkedett* hitetlenséggel.

Ha kételkedett volna, akkor a hitetlenség felemészítette volna az ígéreteket. De nem tette, hanem erős volt a hitben. Újra megismétli. Ábrahám erős volt a hitben, és tudd meg, hogy te is képes vagy *erős lenni* a hitben! Az fog gyümölcsöt hozni, amikor *nem adod föl* a hitedet, nem kételkedsz, erős vagy a hitben!

Ez az *erős hit* úgy nyilvánult meg, hogy dicsőséget adott az Istennek. Ezért kérem mindig: emeljétek föl a kezeteiket, emeljétek föl a hiteteket, tekintsétek az Isten ígéreteit, és adjatok dicsőséget, hogy az megvan! Istennek jár ez a dicsőség, csak Ő tudja megcselekedni. Nem tudja az emberi erőforrás megcselekedni, ahogy Ábrahámnál sem tudta. Dicsőséget kell adni Istennek, ez az erős hit!

Dicsőséget adván Istennek, teljesen elhitte. Mit tett? Az összes *kétséget kidobta* az életéből. Nem kételkedett hitetlenséggel. Teljesen elhitte. Azt jelenti, hogy elhitte a szívében, és elhitte a gondolataiban is. Az *elmén munkálkodni* kell!

Jönnek a kételkedések, a hitetlen gondolatok. Jön az ellentmondó körülmények sora, és akkor ki kell dobni a kétségeket, mert ahhoz, hogy teljesen elhiggyed, ahhoz az elmédnek is (rezonálni kell) összhangba kell kerülnie a szellemi birodalommal.

Pontosan úgy kell gondolnod, ahogy írva van. Máshogy nem szabad. Teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, azt meg is cselekedheti. Nem látta még, de teljesen elhitte. Meddig kell hinni? Amíg meg nem látjuk! Száz esztendősként volt Ábrahám.

Mondtam nektek, hogy nem mentek el a bioboltba vásárolni. Teljesen elhitték Istennek, és dicsőséget adtak Istennek, hogy amit Ő megígért, mivel Ő hűséges, azt meg is cselekedheti, és

rábízták magukat Istenre. Ez Ábrahám hite. Ez az ábrahámi hit adatott nekünk, az isteni hit. Ez tulajdonított neki megigazulásul.

RÓMA 4,17–24.

20. Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek,

21. És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.

22. Ez tulajdonították néki megigazulásul.

Ez a hit, hogy Ábrahám hitt mindenféle cselekedetek nélkül, ez volt az ő megigazultsága Isten előtt. Hitt Ábrahám az Istennek, és ez tulajdonított néki megigazulásul. A törvény előtt volt ez. A törvény cselekedetei nélkül. Ez a hit az, ami nekünk adatott az ábrahámi szövetségben, a Krisztus Jézusban.

23. De nemcsak érette íratott meg, hogy megigazulásul tulajdonították néki,

24. Hanem miérettünk is, akiknek majd tulajdonítatik, azoknak tudniillik, akik hisznek abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat: Jézust a halálból,

Ez volt a múltkori istentisztelet zárásaként, és most innen vesszük fel a fonalat, és megyünk a Galata levélre. Szinte kívülről tudjuk idézni ezeket az Igéket, nagyon közkedvelt versek a keresztény világban.

GALATA 3,13–14.

13. Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká tétetvén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ:

Krisztus elszenvedte értünk ezt az átkot. Megjelenik Ábrahám a Krisztus megváltásában.

14. Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Szellem ígéretét elnyerjük hit által.

Nem Izrael, hanem a népek – ezek a pogányok. Nem szövetségbeliek. Hogy ez az áldás, amit Isten *Ábrahámnak adott*, rajtunk is lehessen. Hogy ez *rajtunk is lehessen*, hogy a Szellem ígéretét elnyerjük hit által. Hozzáteszi a végére, hogy hit által. Meg kell ismerned ezt a hitet!

Az *Ábrahámnak adott* összes áldás a Krisztus Jézusban a tiéd, de hit által jön hozzád, és válik valósággá. Ez nemcsak az az ígéret, hogy a Szellem neked adatik, hanem az összes ígéret, amely Szellem által adatott *Ábrahámnak*, a tiéd lesz.

Kétféle fordítása van ennek. Hogy a megígért *Szent Szellem adatik* neked, ez is igaz. De az is igaz, hogy a Szellem által *Ábrahámnak adott áldások* a Krisztus Jézusban a tiéd. Ha ezeket kibontjuk, és elemezzük *Ábrahámnál*, és az *Ő* magjánál, Izsáknál és Jákóbnál, akkor sokkal jobban kézzelfoghatóvá válik majd az, hogy mit jelent, amikor az Efézusban olvassuk:

EFÉZUS 1,3.

3. Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekből a Krisztusban,

Minden mennyei áldással. Azt mondja, lehet, hogy messze van tőlünk, hogy mennyei áldásokkal meg vagyunk áldva. Mit jelent az? Valami potyog a mennyből. De ha tanulmányozzuk Ábrahám, Izsák és Jákób mindennapjait, hogy hogyan működött ez a hit náluk, akkor közelebb fog kerülni hozzád, hogy mit kaptál te a Krisztus Jézusban. Nos, ez a gondolatmenet, és ezt fogjuk követni.

GALATA 3,16-19. 27.

16. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvagnak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.

Mindig hozzáteszi az Írás, hogy Ábrahám kapta ezeket, hogy megáldván *megáldalak*, megsokasítván *megsokasítalak*. Egy másik ígérete is volt ott Istennek, hogy minden ellenségedet neked adom, a *kezedbe* adom. Ez egy nagyon jó ígéret, ugye? Kezedre adom minden ellenségedet. Nagyon jó, amikor jön az ellenség, és tudod, hogy kezedbe adta az Úr.

Olyanok ők neked, mint a kenyér, megeheted őket vacsorára. Ez a Józsué könyvében volt. Olyan volt az ellenségem, mint egy falat kenyér. Megeszem és nincs többé. Isten a kezembe adja őket. Legyőztem minden ellenséget, minden ellenség felett győzelmet ígért, ez is az ábrahámi áldás része.

Megnéztük, hogy az ábrahámi áldás része az is, amikor Jézus *meggyógyította* azt az asszonyt. Azt mondta, hogyan szabadítanám meg őt szombatnapon? Feloldattál e kötélből! Hiszen Ábrahámnak a lánya ő. A gyógyulásunk is benne van az ábrahámi áldásokban.

Láthattuk, hogy az egész *házunk üdvössége* benne van az ábrahámi áldásokban. Amikor a kis Zakeus felmászott a fára, és akarta látni a Jézust. Jézus azonnal felnézett arra a fára, és mondta, hogy Zakeus, ma nálad vacsorálok.

Zakeusnak aznap lett üdvössége, és Jézus hozzáfűzi: ennek a háznak ma lett üdvössége, mert Ábrahám magvából való. Tehát a teljes üdvösségünk garantált Ábrahám magjaként. Mit jelent? Itt bontja ki az Írás, hogy az Ábrahám magvának adott ígéret, ígéretek sora mit jelent?

16. ... Nem mondja: És a magvagnak, mint sokról; hanem mint egyről.

Itt nem úgy szól, hogy Ábrahámnak és az ő magjainak adta. Nem. Isten nagyon-nagyon nagy bölcsességet cselekedett itt. Azt mondta, hogy Ábrahámnak és az ő *magvának*. Egyről beszél. Mikor Isten Ábrahámnak tette az ígéreteit, akkor Krisztust látta. Elküldi a földre, és hordozza az ígéretek. Krisztusnak adta ezeket az ígéretek. Így folytatja itt az Írás:

17. Ezt mondom tehát, hogy a szövetséget, melyet előzőleg Isten megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múlva adott törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Látod, hogy Krisztusra nézve erősítette meg? Amikor megesküdött a szövetségre, akkor Krisztust látta. Mikor Ábrahámot megáldotta, akkor a *magvának adta* ezeket az ígéretek. 430 esztendővel az ígéret után adta a törvényt. Isten hozta az ígéretek Ábrahámnak, és benne látta az Ő magvát, a Krisztust.

Amikor ezek az ígéretek elhangoztak, akkor ezek *neked is adattak*. Aztán 430 esztendő múlva hozta a *törvényt*. Fogjuk olvasni, hogy miért volt rá szükség. De a törvény semmiképpen nem teszi érvénytelenné, nem semmisíti meg az ígéretet.

17. ... a szövetséget... a négyszázharminc esztendő múlva adott törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

A törvény úgy *tolakodik be* a keresztények életébe, mintha az lenne a mérce. Ha ezeket teljesítjük, akkor jönnek az áldások. De Isten nem így írta. Bár jó az Ő parancsolatait megtartani, mert akkor a lelkiismeretünk nem kárhoztat minket, de az áldásokat nem így méri Isten. Ezt nagyon fontos látni a keresztényeknek, mert ennek *felszabadító ereje* van.

GALATA 3,16-19. 27.

18. Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret alapján ajándékozta azt az Isten.

Úgy, hogy megígérte, és *tartja a szavát*. Ábrahámnak ajándékozta. Mi tehát a törvény? – kérdezi itt.

19. Mi tehát a törvény? A törvénszegések miatt toldották meg vele az ígéretet, amíg eljön a Mag, akinek tétetett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.

Azt is mondhatjuk, hogy a *törvény* nem más, mint egy *toldalék*, amit odacsatoltak az ígéretekhöz. Az ígéreték úgy megállnak, mert Ábrahámnak adattak és az Ő magvának, aki a Krisztus. Közbe lett becsatolva a törvény, mint egy toldalék, oda lett tűzve.

Addig volt szükséges erre a toldalékra, a *törvényre* – nagyon figyeljenek, akik a kereszténységben a törvényeket hangsúlyozzák, törvény alatt tartják a hívőket! –, addig volt szükség erre a toldalékra, amíg *eljön a Mag*, akinek tétetett az ígéret. Utána újra ez a hit jön elő, ez az ábrahámi hit, hogy aki hisz, annak megadatik az üdvözülés.

A törvény félre lett téve. Nem az alapján méri Isten az áldásokat, ezt itt hangsúlyozni szeretném. Mert ha a törvényből lenne, akkor cselekedetekből lenne, de felhívja a figyelmünket, hogy nem cselekedetekből adja ezt nekünk Isten, hanem kegyelemből és hit által. Aki hisz, és ezzel az ábrahámi hittel tud hinni, hogy nem tekint a láthatókra, nem tekint a nehézségekre, annak Isten be tudja teljesíteni az ígéreteket.

Tehát a törvény, mint egy toldalék jött az ábrahámi ígéretre, és mi Ábrahám örökösei vagyunk a Krisztus Jézusban. Aki azt sorolja neked, hogy a törvény szerint mit nem tettél, és ezért nem jársz áldásban, azt dobd ki! Dobd ki a gondolataidból, nem odavaló, nem illeszkedik az Igéhez!

Azért fontos, hogy ne hagyj kárhoztatni magad, mert ha megengeded a kárhoztatást, akkor *elfojtod a hitedet*. Közben a gyönyörűsége ábrahámi hit nem tud működni. Márpedig az gyümölcsöt terem, ha megtanuljuk *felszabadítani*. Ha megtanulunk a szellemünk szemeivel látni, akkor az munkába indul. Így van megteremtve. A drága Jézusunknak a kegyelme ez.

27. Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.

Mi olyanok vagyunk, akik Krisztusba megkeresztelkedtünk, ez szellemi kereszttség első helyen. A Krisztust öltöztük fel. Úgy járunk a földön, mint maga Krisztus járna itt. A Krisztust öltöztük fel. Itt nincs többé zsidó, sem görög.

GALATA 3,28–29.

28. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.

Ez a mi hitünk szerint való. Most egy csodálatos világosság jön.

29. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok és örökösök az ígéret szerint.

Látod, hogy hogyan hozta be az ábrahámi áldásokat az életünkbe? Hogy a Krisztus, mint mag Ábrahámnak az ígéreteiben meg tudott születni, és mi pedig a Krisztust felöltözzük. Isten *kiterjeszti* az ábrahámi áldásokat a Krisztusban lévőkre. Minden egyes áldásra, amit ott olvasol, rámutathatsz, és közölheted, hogy ez az *enyém*, mert az Ábrahám hitéből való vagytok, a Jézus nevében!

GALATA 4,4–7.

4. Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett,

Valakit be kellett hoznia Istennek, aki a *törvényt beteljesíti*. Isten adta, csak úgy nem tehette félre, csak akkor, ha valakit talál, aki azt beteljesíti. Akkor tudta eltenni az útból. Vagyis hozta a Fiút, az egyszülött Fiút, a Krisztust, mert neki is adatott az ígélet Ábrahámban.

Először kellett találnia egy embert, aki hűséges volt, hithű, és hajlandó volt feláldozni a *fiát* az oltáron. Amikor Ábrahám erre igent mondott, mert látta a feltámadás erejét Istenben, akkor volt képes Isten is arra, hogy esküvétellel behozza az Ő *Fiát*, hogy feláldozza érettünk. Így jött a Krisztus.

5. Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerhessük a fiúságot.

Kiváltotta őket a törvény alól. Megváltotta. *Mi nem voltunk* soha törvény alatt. Ez az ószövetségi hívősereg volt, akiről itt szól. Mi nem egyszerűen csak olyanok vagyunk, akiket a törvény alól csak felszabadított Isten, mert soha nem voltunk a törvény alatt. Annál valami *hatalmasabbat* cselekedett meg Isten: *fiúságot* kaptunk!

6. Minthogy pedig fiak vagytok, Isten kibocsátotta az Ő Fiának Szellemét a ti szíveitekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!

Egy *Isten és teremtménye* viszony helyett egy *mennyei Édesapa és földi gyermeke* kapocs jött elő. Édesapa, a Teremtőd. Szerető és gondviselő édesapa. A szellemed benned azt kiáltja, hogy Abba, Atya! A kezdet kinyújtottad felettem, és megsegítesz, gondviselő vagy, te vagy a mennyei Édesapa.

A Szellem által van ez a kapcsolat közöttünk, mert megkaptuk ezt a Szellemet, hogy lásd a nagy különbséget. Nem úgy van, mint régen volt, hogy azt mondta Isten, hogy megsegítelek. Ne félj, megsegítelek! Messziről, távolságról tudta megtenni ezt. Úgy, ahogy nekünk van egy gazdag ismerősünk, tegyük fel. Írunk neki, hogy elfogyott a pénzünk, és mondja, nem baj, küldök neked pénzt, és küld egy vagon pénzt. Vagy írsz neki, hogy elromlott az autód, és akkor küld neked egy új autót. Nincs hol laknod, azt mondja, nem baj, bérelek neked egy palotát. Mindent teljesít neked, amit csak akarsz. Igen, de távol való Isten.

Messzeségben van, és onnan kapod a segítséget. Mégiscsak távol van. Nincs közösségetek. Megsegít, és megadja minden szükségedet, de távoli Isten. Ez volt az Ószövetségben, de jött az Újszövetség, és azt mondja, hogy mostantól veled lakozom. Ott vagyok, oda megyek, ahova te mész. Ott vagyok, ahol te vagy, és körbeveszlek, pajzs és páncélként van ott a hűségem.

Ne félj és ne rettegj, és kinyújtom a kezem! Benned lakozásában nyújtja ki a kezét. Óriási különbség. Ezt kaptuk ebben a gyönyörűséges Újszövetségben, egy bennünk lakozást a Szellemtől, aki által kiálthatjuk, hogy Abba Atyám!

Ő így már nem egy távoli Isten. A Szent Szellem által van ez az összeköttetés, hogy mi *Őbenne* lakozhatunk, Ő pedig *mibennünk* lakozik. Egy lakozás. Nem egy távoli Isten, aki küldi az áldásait, ha bajban vagy. Nem. *Veled lakozik*. Ezt kaptuk itt.

7. Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.

Itt bontja ki. Nem a törvénynek a szolgája vagy, hogyha megteszed, akkor áldást kapsz, ha nem teszed meg, akkor büntetést kapsz. Ez volt a törvény, de már nem vagy többé szolga, nem vagy a törvénynek szolgája! Szabad lettél, azt írja. Hanem fiú vagy. Ha pedig fiú, Istennek örököse a Krisztus által. Örökségünk van a Krisztusban.

Látod-e, mit tett Isten? Talált egy embert, Ábrahámot, adott neki *ígéreteket*, arra fel esküdött. Azt mondta, hogy így leszen a te magod. A magban meghozta a *Krisztust*. A Krisztusban pedig téged *örökössé* tett, Isten fiává. Ábrahám fiából Isten fiává tett téged a Krisztusban. Egy hatalmas felemelkedés, klasszisokkal, kibeszélhetetlenül feljebb emelt téged, amikor eljött a Mag, a Krisztus.

Az ábrahámi áldásokat adta neked a Krisztusban, csak más lett a jogviszony. Isten *fiaként* birtokolhatod ezeket, Isten hitével, Isten örököséként itt a földön a Krisztusban, a Magban. Nem vagy többé szolga! Tudd meg, hogy nem vagy többé a bűn szolgája! A bűn nem tud úgy hatalmat venni fölötted, hogy kényszerítsen, hogy ezt vagy azt tedd.

Nem tud uralkodni többé feletted, fel lettél szabadítva a bűn szolgasága alól. Szabad vagy! A Szellem vezetése által eldöntheted, hogy ez helyes, ezt fogom tenni, ez téves, és erre nem fogok menni. A Szellem vezetése által. Ezeket a törvényeket a szíved tábláira írta.

Miközben *örökössé* tett téged, és az egész *világot* neked adta örökségként. Hatalmas előrelépés ez abból, amiben előtte volt Ábrahám ígérete, és az Ábrahám gyermeke, és Ábrahám fia. Mi Isten *fiává* tettünk a Magban, a Krisztusban. A drága Jézus Krisztusé legyen minden dicsőség!

Tovább lépünk és megnézzük a zsidókhoz írt levélben, hogy mit ír az Írás Ábrahám fiáról, mert az ígéret gyermeke megszületett. Ez az ígéret gyermeke megszületett, de nem könnyen jött, huszonöt évig várt Ábrahám.

Az első tíz év után Sára azt mondta, hogy apus, figyelj ide, nem jön a fiú, akit Isten ígért, hozd ide a szolgálóleányomat és legyen egy gyermek, segítsünk Istennek! Így is történt, de ez Istennek nem volt tetszésére.

Ekkor megszületett Izmael, aki a Hágár nevű szolgálóleánytól született. De mintha Isten szemében ez nem lett volna kedves cselekedet olyannyira, hogy mosolyszünet következett. Ez volt tíz évvel az ígéret után, és még tizenöt év telt el, mire Isten szólt újra.

Isten nem szereti, amikor beavatkozunk, Ő csak annyit kér, hogy *maradj hitben*. De testből ne cselekedjünk meg, amit Ő ígért, mert az nem az Ő dicsőségére lesz. Úgyhogy Isten visszavonult és tizenöt évig nem volt közlése Ábrahámhoz. Csak növekedett Izmael.

De megjegyzem neked, hogy ha a Zsidó levelet olvasod, vagy az 1Mózesben ezeket, amikor Isten az Ábrahám fiára utal, akkor mindig az *egyetlenegyre* utal. Vidd fel a te *egyetlenegyedet* és áldozd meg nekem! De Ábrahámnak két fia volt, a másikra miért nem utal Isten? Miért nem vonatkozik rá? Megtudjuk itt a következő részben.

A Zsidó levélből olvassuk fel ezt a nagyon izgalmas részt! Rengeteget tanulunk belőle, ha egyszer ezt megértjük, hogy Isten hogyan tekint a *test cselekedeteire*. Mert a test a szellem ellen törekszik, a szellem meg a test ellen. És a kettő ki nem állhatja egymást, sajnos. Harcban vannak egymással.

Nekünk meg kell tanulnunk letenni a voksot a szellem dolgai mellett, abból jönnek az áldások. Meg kell tanulnunk a *Szellem vezetése* alatt lenni, hogy mit mond a Szellem a gyülekezeteknek, miként akarja azt a Szellem. Meg kell tanulnunk átadni magunkat teljesen ennek a nyugodalomnak, ahova be akar vinni az ígéreteivel, hogy meglássuk, hogy mindeneket elvégzett, és járjunk benne!

ZSIDÓ 11,17–18.

17. Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és az egyszülött fiát vitte áldozatul, ő, aki az ígéreteket kapta,

Ez egy próba volt, mert mondta Isten, hogy vidd a te fiadat, és ajánld fel nekem égő-áldozatként! Most tegyük fel, ha neked mondaná ezt Isten, akkor hogy éreznél a szívedben? Ez egy próbatétel volt, az *engedelmessége* volt próbára téve. Az „egyszülött fiát vitte áldozatul” – nagyon érdekes ez. Ábrahámnak nem egy fia volt.

Olvassátok, hogy megszületett először Izmael, és utána született meg Izsák Sárától. Mégis az Ige azt mondja, hogy azt az *egyszülöttet* vidd fel. Tudod, hogy miért hívja egyszülöttnek? Mert a *hitéből* csak egy fia született. A másik *testből* született.

Ami testből születik, az Isten előtt nem tud illatozni, csak ami hitből születik, az tud Neki dicsőséget szerezni. Azért mondja, hogy azt az egyszülöttet, azt az *egyetlenegy* – így hivatkozik rá. Nekünk is van az életben egy csomó minden, ami testből született, és azzal nem tudunk dicsekedni. Mert ami Isten előtt meglátszik, az csak az, ami szellemből született. Erre kell törekednünk, hogy minden dolgunkat *szellemből cselekedjük* meg, annak van illata Isten előtt. Az tud érvényesülni Isten dicsősége előtt.

ZSIDÓ 11,17–18.

18. Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked a te magod;

Meg kellett szülessen Izsák, mert az ígéreteket Isten a *hitből való magnak* adta. Izsák a hit gyermeke volt. A hit által jött elő.

Erről a két fiúról a Galata levél csodálatos képet ad nekünk. A Galata 4-ben olvasunk erről a két gyermekről. Az egyik test szerint született, a másik Szellem szerint. Nekünk az a célkitűzésünk az életben, hogy az Ábrahám hitéből Szellem szerint valókat szüljünk az életünkben, *Szellem által* szüljük meg azokat.

Azok *könnyedséggel* mennek, hit által mennek, örömmel mennek, és dicsőséget szereznek Istennek. A másik út pedig izzadsággal teljes, küszködésekkel teljes és Istennek nem szerez dicsőséget. Nekünk is csak ideig-óráig való örömet szerez, mert utána beleütközünk abba, hogy jaj, ez csak én voltam, Uram, Te hol maradtál el? Valahol elhagytalak útközben!

Testből volt. Ezek nem jó utak, mert megfizetjük az árát utána. Nincsen semmi baj, ha ezeket az utakat lépegetjük, csak meg kell tanuljuk észrevenni, ha nem jó helyen vagyunk, és idejében még *visszajönni* és megkeresni a Szellem fonálát, hogy hol hagytuk el a Szellemet. Mert később egyre nagyobb galibák lehetnek belőle.

GALATA 4,22–28.

22. Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: egyik a szolgától, másik a szabad asszonytól.

Nocsak, előkerült a másik fia is Ábrahámnak, de mégis egyetlenegynek nevezi Izsákot. Az egyiknek tétetett az ígéret, a másikat csak ők maguk ügyeskedték össze.

23. De a szolgától való test szerint született; a szabad asszonytól való pedig az ígéret által.

A szolgától való *test szerint* született, nem volt benne Isten. A szabad asszonytól való pedig az *ígéret által* jött elő. Isten megígérte, és Ábrahám hite által jött elő. Ebből vett Isten magának dicsőséget.

24. Ezek egy példázat képei: mert ezek az asszonyok a két szövetség; az egyik a Sínai hegyről való és szolgálásra szül, ez Hágár.

Itt adatott a törvény. Látjátok, a törvény hol jött be? *Toldalékként csatolták az ígérethez.* De nem ez hozza neked az áldásokat! A bűnnek a szolgálója, aki törvény alatt van.

GALATA 4,22–28.

25. Mert Hágár a Sínai hegyet jelképezi Arábiában, amely hasonlatos a mos-tani Jeruzsálemhez, mert gyermekeivel együtt szolgasorban él.

A mai Jeruzsálem, a *földi Jeruzsálem*, ami a mennyeknek a földi párhuzamában a nagy király városa ugyan, de szolgasorban él, az ellenség tapossa. Nem a Szellem szabadságában látod a földi Jeruzsálemet. Van egy *mennyei Jeruzsálem*, és azok vagyunk mi.

26. A szabad asszony azonban a mennyei Jeruzsálemet jelképezi, ez mindnyá-junk anyja,

Ezek vagyunk mi, innen születünk. A mennyei Jeruzsálemből, a mennyiekből születünk. Onnan a láthatatlan birodalomból születünk, a romolhatatlan magból születünk, Isten szavára születünk, szabadságra születünk. Nem a törvénynek szült minket Isten, hanem az Ő hitére, hogy az Ő hite által tegyük jobbá ezt a világot, hogy az Ő *ígéretei* legyenek láthatók az életutunkon. Erre szült minket Isten

27. Mert meg van írva: Örvendj te meddő, ki nem szülsz; ujjongj és kiálts, ki nem vajúdol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint akinek férje vagyon.

Az egyik és a másik szövetséget hozza párhuzamba. Egyszer majd körbenézünk a mennyben és azt fogjuk mondani, hogy ki szülte mindezeket nékem? Nagyon sok lesz ott a *magja* annak, akinek férje sincsen, de végzi az Úr munkáját, és lesznek gyermekei. Ti, akik kórházakba jártok, börtönökbe jártok, piacokra jártok és hirdetitek az Evangéliumot, rengeteg mag lesz ott. Szellemből születettek. Ezek azok, akikről itt beszél az Ige.

28. Mi pedig, atyámfiain, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

Ez azt jelenti, hogy mi, akik ebben a *magban megáldattunk*, ha hitben maradunk, Isten valamennyi *ígérete* valóságba kell, hogy jöjjön az életünkben. Valóságba kell, hogy jöjjön. Egy ígérete sem lehet semmissé az életünkben Istennek. Ezeket Ő ígérte, és esküvéssel esküdött meg rá. Ezeket valóra váltja, ha *hitben* maradunk. Ez az ábrahámi hit, és ebben tudunk majd büszkélkedni, a Jézus nevében.

Nézzük meg Ábrahám után, hogy milyen ígéreteket kapott Izsák, és milyen ígéreteket kapott Jákob, mint Ábrahám magva. Két olyan kijelentésünk lesz ezekről az áldásokról, ami meg fogja emelni a szellemi örömünket.

Hiszen ezekben az áldásokban kell járnunk, és ezért megint rátekintünk az Ószövetségre. Az 1Mózes 26-ban megnézzük azokat az áldásokat, amit Isten *hitbeli örököse*, Izsák tapasztalhatott meg azáltal, hogy az Ábrahám hitéből való volt. Mit jelent ez nekünk?

Dicsőséget adunk Istennek! A Bibliát az elejétől kell olvasni – szoktam mondani. Megint odamegyünk. Csak tudni kell, hogy milyen *szűrővel* olvassuk azt. A keresztények kiolvassák onnan az átkokat, hogy Isten majd így meg úgy megátkoz, meg megbüntet. Az ember saját magának gyűjti az ítéleteket.

Isten megítélte Jézus Krisztust, az egyszülött Fiát, ráterhelte mindazt a büntetést, ami neked járt volna a bűn miatt, amit elkövettél. És téged kivett a kárhoztatás alól. Saját magunknak gyűjtjük be ezeket, hogyha test szerint járunk. Úgyhogy tanuljunk meg Szellem szerint járni!

Amit elvet az ember magának, azt le is *aratja*. Ez az élet rendje. Tanuljunk meg Szellemben járni és ne Izmaeleket szülni, hanem szüljük meg Izsákot, hogy örömben legyünk, hogy az áldásokban járjunk, hogy valóban dicsekedhessünk Isten dolgaiban, amiket cselekszik. Tanulság ez nekünk.

Az 1Mózes 26-ot olvassuk. Izsák már felcseperedett, és tizenéves korában megtapasztalhatta, hogy Isten akaratából az apja elviszi őt és odakötözi az oltárra. Láthatta azt a csodát, amikor az apja azt mondja, hogy az Úr majd gondoskodik égőáldozatról, legyen neked teljes békesség! Majd gondoskodik az Úr.

És így odakötözve őt az oltárra, az apja készen áll, hogy feláldozza a fiát. Egy ilyen hit cselekedetet láthatott meg Izsák. Amikor felnőttkorba kerül – olvassuk a 26-os fejezetben –, egy óriási éhség jött a földre, mert nagyon nagy volt a *szárazság*. Izsák elhatározza, hogy elmegy Egyiptomba, és ott próbál megélni, mert ott nagyobb a földművelésnek a kultúrája, több a csapadék. És el akar indulni Egyiptom felé.

1MÓZES 26,2–4. 12–13.

2. Mert megjelent néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Egyiptomba! Lakjál azon a földön, melyet mondok tenéked.

Itt megint arról van szó, hogy elindulunk egy irányba és gondoljuk, hogy az ott jobb lesz nekünk, de Isten azt mondja, hogy nem az a jó irány! Te *maradj itt*, ahol én mondtam neked, mert az *áldás* itt rajtad van! Az áldásból fogsz boldogulni.

3. Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mindezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, amellyel megesküdtem Ábrahámnak, a te atyádnak

Ez az áldás, amit hordozott magán az, hogy Isten veled van. Istennek az esküvése van teveled, amikor a szent vér fölött *megesküdött* az Atya a Fiúnak. Hogy megáldván megáldalak téged, a Krisztusban, a magban. Az esküvés van fölötted.

4. És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mindezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei;

Nézd meg, mit tesz Isten! *Megismétli az áldásokat*, amiket Ábrahámnak adott. A mag megjelent, ő Izsák, és megismétli, megerősíti Isten az áldásait a következő nemzedéken. Rápecsételi, ez a tied, járj benne! Ahogy Ábrahámnak esküdtem, úgy neked is megesküszöm, hogy ez így lesz. Én megcselekszem.

Az *áldások* vannak feletted. Mert Izsák akkor még nem hallotta, amikor Isten Ábrahámnak tette az ígéreteket. Ezért kell nekünk is állandóan *hallani az Igét*, mert Isten megismétli fölötted is ezeket az áldásokat. Megáldván megáldalak, megsokasítván megsokasítalak, meggyógyítalak, gazdaggá teszek. Bemész arra a földre, és ott áldás leszel másoknak.

Amikor Isten ezt az ígéretet Ábrahámnak tette, mi azt nem hallottuk, de az *Igéből megismerjük*, hogy ez a miénk és ebben járhatunk. Ha a szíved felébred, hogy ezt Isten neked szólja, akkor lett ez *megelevenítve* benned. Akkor tudsz járni majd benne. Hallván hallani kell ezeket, meg kell látnunk ezeket.

Isten *áldásokra hívott* el minket, hogy mi *áldássá legyünk* másoknak. És nézd meg ezt az áldást, amit Isten hozott elő ebben a szárazságban, ebben az aszályban a *hitre*, ami Izsák szívében ébredt! Izsák *bevetette* a magot a földbe Isten szavára.

12. És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyi-ra, mert megáldá őt az Úr.

A szárazságban, az aszályban Isten *megáldotta* őt, mert *engedelmes* volt, és az áldás fölötte volt. Akármilyen gazdagsági világválság lehet, és bármilyen szárazság lehet körülötted, ha te

az áldásokkal *hitben cselekszel*, akkor azokat meglátod. Ez az ábrahámi áldás, itt látjuk Izsákban, hogyan működik.

A szárazság, az aszály közepette vetett, és *száz annyit aratott* abban az esztendőben. Hányan szeretnétek ezt az áldást? Meglátni a százannyit a vetéseitekre, meglátni az ezerszerest? Sőt van olyan hely, ahol azt írja, hogy ezerszeresen megtanítlak téged. Az már nagyon sok nulla a végén. Erre megtanít téged az Úr, az ilyen *bővölködéssre*.

1MÓZES 26,2–4. 12–13.

13. És gyarapodék az a férfiú, és mind elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagyjá lett.

Vagyis növekedés van a gyarapodásban. Azért lett igen nagyjá Izsák, mert az *ábrahámi áldás* volt rajta, Isten megesküdött erre, és ő *megcselekedte hitben*. Ez a mi ábrahámi áldásunknak a része.

Ha vetünk, százszorosat aratunk a legnagyobb szárazságban is, ha rátesszük a hitünket, ha hitben cselekszünk, ha *oda vetünk*, ahova az *Úr mutatja*. Abba a földbe vessél, ne menj máshova, maradj a helyeden! Abba a földbe vessél és gondom lesz rá, mert megesküdtem! Százszorosat fogsz teremni. Ez Izsák.

Nézzük meg Jákobot! Ezek is ábrahámi áldások, a magvára szállt az áldás, az atyáról a fiúra. Ahogy *megáldották a gyermekeiket*, rátették az áldást. Az áldást mindig megcselekedte Isten és előhozta az újat. Mondhatod, hogy a legnagyobb szárazságban is, a legnagyobb gazdasági mélypontokon, válságokon is neked az áldás előhozza annak a százszorosát, amit elvetettél. Megláthatod. Kiemel Isten az áldások által, te áldott vagy, mert az áldások vannak rajtad.

Izsák után Jákobra száll ez az áldás. Megnézzük, hogy ez mit hozott az ő esetében. Jákob svindlis [csaló] volt. Izsáknak születtek ikergyermekai Rebekától: Ézsau és Jákob. Ézsau született először, aztán jött Jákob.

Állandó harcok mentek köztük. Ézsau vadász volt, és szeretett az apjának finom ételeket főzni. Jákobról azt írja, hogy a sátorban szeretett lakni. Két különböző természet volt. Jákob az anyjának a kedvence, Ézsau az apja kedvence volt. Állandó harcok mentek köztük.

Egy napon hazajött éhesen Ézsau a vadászatból, és Jákob éppen lencsefőzeléket főzött otthon. Éhesen jött haza és azt mondta, hogy adjál nekem abból, amit főztél! És Jákob a „nagy jó szívéből” azt mondta, hogy jól van, adok neked, de akkor add nekem az *elsősülöttséget!* Ézsau beleegyezett, odaadta, így eldobta magától az elsősülöttségét.

Ez azt mutatta, hogy *semmi értéke* nem volt a számára annak, amit Istentől kapott. Nagyon könnyen eldobjuk mi is magunktól ezeket, amikor a szánk *szavaival megsemmisítünk* áldásokat. Eldobta magától és evett abból a főzelékből, és jól lakott. De az elsősülöttségét eldobta.

Később aztán jött egy helyzet, amikor az apjuk a halálán volt, és hívta volna, hogy Ézsaut megáldja, és rátegye az áldásokat. Ézsau megint kint volt és vadászott. Meghallotta az édesanyja, hogy az apa áldásokat akar adni az elsősülöttnék, gyorsan beöltöztette Jákobot, hogy ő legyen a szörös Ézsau. Főzött egy finom vadat, és beküldte az apjához, és elsvindlitzék az áldásokat.

Álnok módon megszerezte a bátyjának járó áldásokat Jákob mondván, hogy már úgyis nekem ígérte, most már az enyém lesz. És az apja őt *áldotta meg*, Jákobot áldotta meg az elsősülöttségi áldással.

Amikor Ézsau hazajött és látta, hogy mi történt, akkor mondta az apjának, hogy apám, engem is áldjál meg valamilyen áldással! De az apja azt mondta, hogy már rátettem a

testvéredre. Rátettem azt Jákobra, és már *vissza nem vonhatom*. Ez a kimondott szó ereje. Már nem tudom levenni onnan és rád tenni, mert már kimondtam.

Nagyon erősek ezek a szavak, amiket mi kiejtünk. Ha kimondod az áldást, akkor az ott megáll, ezek a *szavak élnek*, nem lehet megsemmisíteni őket. Kimondod az átkot, azok a szavak is élnek. Így történt az, hogy Ézsau is kapott áldást az apjától, de már nem az elsőszülöttségi áldásokat. Jákobnak pedig el kellett menekülnie otthonról, mert gyűlölet jött kettejük között elő.

Ézsau felindultságában bármit tehetett volna, ezért el kellett otthonról menekülnie Jákobnak. Menekülés közben történik vele az, ahol most belekezdünk az olvasásba, ugyanis az áldások rajta voltak, annak ellenére, hogy nem szépet cselekedett. Ellopta az elsőszülöttségi áldást a testvérétől. Eltolvajkodta fufanggal.

Nem lehetne dicsekedni vele, hogy Jákob, szépet cselekedtél! Nem mondhatjuk. Elítélendő volt, amit tett, mégis rajta volt az áldás. És Istent *köti* az Ő szava. Az ő vonalán mentek tovább az áldások. Látjátok, hogy mennyire nem cselekedetekből van, amikor Isten az áldásait megmutatja rajtunk?

Ha nem olyat cselekszünk, amivel dicsekedhetnénk, akkor is *rajtunk vannak* az áldások, ha tudunk benne járni. Meg kell tanulnunk, hogy van az, hogy az Ábrahám hitéből cselekszünk, és abban járunk. Végül is Jákob élvezte az áldásokat annak ellenére, hogy nem volt becsületes az, amit cselekedett.

Ha azt mondanánk, hogy Isten a nagy igazságos voltában most megbüntetné Jákobot, eltekintett tőle, mert az áldások voltak *érvényben*. Megáldotta Jákobot ennek ellenére. Azután *a nevét megváltoztatta*, hogy most már ne Jákobként emlékezzek rád, hanem legyél te *Izrael!* Akkor jött elő Izrael, és Izraelnek ez a háttere.

Svindlis volt, de Isten mégis megáldotta, mert rajta volt az áldás. Amikor el kellett menekülnie az otthonából, a családtól, azt mondja az anyja, hogy rövid időre menj csak el! De képzeld el, hogy soha többé nem látja őt. Az embernek a tettei után fel kell vállalni a következményeket! Soha többet nem találkoztak a földi életben. Nagy ára van a cselekedeteinknek, következményei vannak.

De mindamellet az áldások rajta voltak. Ez a tanulság rész, amit most akarok olvasni. A pusztaságban menekülve megy Lábánhoz, hogy onnan vegyen magának feleséget. Vagyis egy hosszú útra ment, közben elfáradt, és lefeküdt. Egy követ tett a feje alá, mert nem volt még párnája sem.

1MÓZES 28,10–15. 20–22.

10. Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott.

11. És juta egy helyre, hol meghála, mivelhogy a nap lement: és vett egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevé; és lefeküvék azon a helyen.

Egy kő volt a párnája. A kő azért egy jó kemény valami, azon aludt el.

12. És álmot látá: Ímé, egy lajtorja volt a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és ímé az Istennek angyalai fel- és alájárnak vala azon.

Képzeld el, hogy milyen *álmot* kapott! Egy betekintést kapott a szellemi birodalomba álmában, mert az *áldás rajta* volt. Az ábrahámi áldásnak a *része*, hogy a szellemi birodalomba *bepillantásokat* nyerhetünk. Álmokban és látásokban megkaphatjuk, hogy a láthatatlan birodalomból láthassunk.

Szoktam imádkozni, hogy Uram, az én fejem alatt most nem kő lesz éjszaka, hanem a kispárnám, de azért adj nekem is olyan álmokat, amiket Jákobnak adtál! Mert benne van a szövetségemben, benne van az ábrahámi szövetségben. Amikor lecsukom a szemem és elalszom, akkor te álmokat adsz nekem a szellemi birodalomból.

Itt olvassuk, hogy álmot látott, és látta az angyalokat fel- és alájárni. Tudod, milyen csodálatosak ezek a szellemi álmok, amikor az Úr beavat téged a szellemiekbe? Ezeket kívánni kell, és akkor az Úr adja. Nem dicsekvésként mondom, de sok álmom van, látom a mennyet, az angyalokat, Jézust, mert kívánom ezeket.

És ha te kívánod, akkor neked is lesz. *Kívánjátok* a szellemieket, azt mondja az Ige, tessék ezeket jobban vágyani, és fel fog emelni! Olyanokat fogsz látni, amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív meg sem gondolt, olyanok vannak nekünk elkészítve, akik Istent szeretjük. Legyünk éhesebbek erre! Benne van az ábrahámi szövetségünkben. Nézzük meg mit látott még:

1MÓZES 28,10–15. 20–22.

13. És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet, amelyen fekszel, néked adom és a te magodnak.

Az Úr hangját hallhatta és láthatta Őt, mert rajta volt az áldás. Ez az ábrahámi áldásnak a része, vagyis a tied is, láthatod az Urat, és szót hallhatsz a szájából, ahogy Pállal is történt. És most bemutatkozik az Úr neki is: a Jákob Istene is én vagyok.

Ahogy tettem Ábrahámnak az ígéretet és tettem Izsáknak az ígéretet, és azokat meg is cselekedtem, most, Jákob, neked is megjelenek. Én vagyok az ő Istenük, és én vagyok a te Istened. És amiket én ígérek, azokat meg is cselekszem. Bemutatkozott neki.

Mert amikor Isten Ábrahámnak tette az áldásokat, akkor Jákob azt nem hallhatta. Látod, Isten újra és újra megismétli az áldásokat a fiakon. Bemutatkozik, megmutatja az Ő akaratát, kijelenti azokat, és ez benne van az ábrahámi örökségünkben. Látod? Akár jársz a földön, akár fekszel, mindegy, az a tied.

14. És a te magod olyan léssen, mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre, és tebenned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.

Pásztorok, ragadjátok ezt meg! Terjeszkednünk kell! Az Evangéliumot hirdetve szélesíteni kell a sátorainkat! Áldás van, mert ezt örökölted. Ez a tiéd. Tudd meg, Jákob, hogy ez a tiéd!

15. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova mész, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem, amit néked mondtam.

Benne van a *szent oltalom* a szövetségünkben. Amerre csak jársz, ott megőrzés van a számodra. Ez is a szövetség része. Isten munkálkodik rajta, miközben te nem látod azt. Átmész olyan helyeken, ahol nem is gondoltad, hogy át kell menned, de Isten azt mondja, hogy ne aggódj, mert én *beteljesítem*, amit megígértem, csak *maradj hitben!*

Én vagyok az, aki ezeket beteljesítem, mert amit *szóltam*, az a szó meglészen. Ez a mi Urunk. Nem csak szóltam, meg is cselekszem azt – az ábrahámi szövetségünk. Ezt mondja itt Jákobnak, hogy Jákob, lesznek nehéz évek, veszel majd feleséget, akiért hét évig dolgozol, mert megdolgoztat Lábán. És Leát adta neki, pedig nem őt kérte. Azután megint hét évet dolgozik, hogy az övé lehessen Ráhel, akibe első pillantásra szerelmes lett.

Látod, hogy *learatjuk*, amiket vetünk? Ő rászedte az apját, és le kellett aratnia. Tehát átmegyünk helyzeteken, de tudd meg, hogy én veled vagyok, és a szó, amit mondtam, az beteljesedik – mondja Isten. Micsoda vigasztalás! Tudd meg, hogy mi van a te ábrahámi örökségedben! Az Úr veled van és megsegít, és beteljesíti azt. És itt újra előjön valami, egy eleme a szövetségünknek.

20. És fogadást tett Jákób, mondá: Ha az Isten velem lesz, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát ad nékem;

Vagyis azt mondta itt Jákób, hogyha ez tényleg így igaz, ahogy Isten mondja... *Fogd Istent a szaván* nyugodtan, mert amit Ő mond, azt megcselekszi!

21. És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr lesz az én Istenem;

Az lesz az én Istenem, akit láttam. Az Úr, akit láttam az álmomban, ez lesz az én Istenem.

22. És ez a kő, amelyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lesz, és valamit adsz nékem, annak tizedét néked adom.

Az a kő, ami a feje alatt volt, az Isten háza lesz. Megkötötte a *tized szövetségét*, a törvény előtt négyszáz évvel. Benne van az *ábrahámi áldásokban* a tized szövetsége. Nem ő volt az első, Ábrahám is tizedet fizetett Melkisédeknek.

A saját kis háza seregével verte le a királyokat. Elindult az otthonából a pár száz emberével, és királyokat vert le, mert fogságba vitték Lótót. Ábrahámi áldás, hogy kezdedbe adom az ellenségeidet, *legyőződ* azokat. És utána Ábrahám is *tizedet fizetett* Istennek.

Ha megvilágosodik a számodra, hogy te az Ábrahám áldásait örökölted a Krisztus Jézusban, a *tizedfizetés áldásokat fog hozni* neked. Másképp ne fizess tizedet, csak akkor, ha érezted a szívedben, hogy ezt Isten Szelleme mondja neked, és megkötöd ezt a tizedfizetés szövetségét, amit itt megkötött Jákób! Az áldást hozott neki végig, beteljesedett minden útja.

Ezzel a gondolattal fogunk felállni. Megköszönjük Istennek, hogy világosságot hozott nekünk, megértéseket hozott. Tudjuk, hogy mit jelent Ábrahám *áldásaiban járni*, és ezeket kötelezővé vesszük magunkra nézve olyannyira, hogy elkötelezzük magunkat, hogy az Ábrahám áldásaiban fogunk járni a Krisztus Jézusban, és minden mást megtiltunk az életünkben!

Amivel nincs közösségünk, az nem jelenhet meg az életünkben! Az áldásokat örököltük: megáldván megáldalak, megsokasítván megsokasítlak. *Csak áldásokat öröklünk!* Az áldások, a gyógyulás, a szabadulás. A drága Úr Jézus Krisztusban kezünkbe adja minden ellenségünket.

A százszoros *növekedés* az Ábrahám áldása!

A természetfeletti *aratás* Ábrahám áldása!

A szellemi *bepillantások* Ábrahám áldása!

A *tizedfizetés áldásai* az Ábrahám áldása!

Nem a törvény alatt kell küszködnöd, hanem *felszabadultál* a törvény alól, a Jézus nevében.

Az egész *háznak üdvössége* Ábrahám áldása. Az egész házad üdvözülni, aki ma még nincs benne a Krisztus Testében!

Elkezdjük áldani, dicsérni és magasztalni Őt. Az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban. Hozsannákat zengünk a magasságban. Áldjuk Őt, és magasztaljuk Őt! Fenséges a neve!